

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.199 van 23 september 2008
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabwaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 18 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 2 april 2008 beslist de minister van Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17 mei 2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n.: Betrokkene legde een ‘attestation of nationality’ voor, welk niet aanvaard kan worden als een voldoende overtuigend identiteitsbewijs in de huidige procedure. Betrokkene verwijst naar stukken uit de asielprocedure en dat de identiteit nooit betwijfeld is geweest tijdens de asielprocedure als argumentatie om haar identiteit te bewijzen, maar uit onze informatie blijkt dat betrokkene ook tijdens de asielprocedure nooit een paspoort of identiteitskaart heeft voorgelegd. Dat de asieldiensten op zich niet twijfelden aan de identiteit/nationaliteit van de verzoekster is geen voldoende argument. Dat dit immers op zich nog niet op voldoende wijze aantoont waarom de betrokkene de nodige documenten niet kan voorleggen, m.n. een identiteitskaart of paspoort. Dat het verzoek enkel stelt dat de betrokkene niet ‘in bezit’ is van een paspoort; dat dit geen voldoende argumentatie is om te overtuigen dat zij niet alsnog een paspoort kan verkrijgen bij haar nationale autoriteiten.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 5 november 2007) en ter kennis gebracht op 13 november 2007, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten, met dien verstande dat de lijst van de te verlaten landen uitgebreid is met de volgende landen: Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slovakije, de Tsjechische Republiek en Malta.”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste en tweede middel werpt verzoekster onder meer de schending op van de formele motiveringsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.). Zij betoogt dat zij om medische redenen niet in staat is om te reizen. Zij wordt momenteel nog steeds behandeld voor haar ziekte. Zij kan volgens de behandelende arts geen lange reis verdragen. Het is voor haar onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en het is voor haar dan ook niet mogelijk om enig paspoort voor te leggen van haar land van herkomst. Er is sprake van suicidegevaar en verzoekster lijdt aan een depressie. De beschrijving van de feiten bevatten voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 E.V.R.M. De aanvraag van verzoekster overeenkomstig artikel 9ter is wel degelijk ontvankelijk. Zij brengt immers een attest bij van de Ambassade van Zimbabwe waaruit haar identiteit wel degelijk blijkt. Verder blijkt de identiteit voldoende duidelijk uit haar asielaanvraag en werd haar identiteit overigens nooit betwist of in vraag gesteld.

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen dat bij lezing van de toelichting van het middel verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Zij betoogt bovendien dat de bestreden beslissing verzoekster geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, maar enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 E.V.R.M. een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven.

2.3. Verzoekster herneemt in haar repliekmemorie grotendeels de argumenten zoals uiteengezet in haar initieel verzoekschrift.

2.4. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonde dat hij in de onmogelijkheid vertoefde om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 35).

De bestreden beslissing bevat onder meer volgende overweging: "Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, (bevestigd op 5 november 2007) en ter kennis gebracht op 13 november 2007, en dient zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten, met dien verstande dat de lijst van de te verlaten landen uitgebreid is met de volgende landen: Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, de Tsjechische Republiek en Malta.". De minister van Migratie- en asielbeleid heeft in de bestreden beslissing geen enkel motief opgenomen aangaande de medische situatie van verzoekster, terwijl verzoekster wel degelijk wordt bevolen het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Verzoekster maakt aannemelijk dat de minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op twee april tweeduizend en acht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie en twintig september tweeduizend en acht door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC.